

Mavi Yelkenli

Yemyeşil ağaçlarla donanmış bir ormanda tüm hızımla koşuyordum. Arkamdan gelen birileri vardı. Beni yakalayacaklar diye çok korkuyordum. Nefes nefese kalmıştım ve sonunda bir nehir kıyısına ulaştım. Kıyıda bir kayık beni bekliyordu. Tam binecekken peşimdeki kalabalığın gölgesi düştü nehre. Birden gözlerimi açtım. Aynı rüya, aynı oda, aynı eşyalar... Yine rüyanın aynı yerinde kan ter içinde uyanmıştım. Aynada yüzümü görünce içimi ince bir sızı kapladı. Bu sızı yalnızlığım mıydı yoksa yalnızlığımın bile beni terk edişi miydi ayırt edemedim. Etrafa bakındım. Birden bembeyaz duvarın tam ortasındaki küçük mavi lekeye takıldı gözüm. Sanki bir şeylere isyan edercesine masmavi duruyordu o sonsuz beyazlığın ortasında. Duvara yaklaştım. Küçük bir yelkenliydi mavi leke. Öyle bir yelken açışı vardı ki, sanki koskoca duvarı yutacaktı. Bir an içimi tarifsiz bir duygu kapladı. Sanki bunca yıldır sesimi duyuramadığım her şey bu yelkenlinin içinde beni bekliyordu. Bunca yıldır biriktirdiğim o çığlık, o haykırış, o isyan... İçimde hapsedip yeniden içime akıtmak zorunda olduğum tüm kelimeler... Hepsi oradaydı. Yelkenliye atlayıp yırtasım geldi bembeyaz duvarı ikiye. Evet, evet. O yelkenliye atlayıp sonsuza ulaşmalıydım. Sonsuza inanmalıydım. Ya da kendime. Uzun zamandır ilk kez gülümsediğimi hissettim. Birden olduğum yerde sarsılmaya başladım. Gülümseme uçup gitti aniden. Duvar sanki içimden geçenleri anlamış, bana savaş açmıştı. Üstüme üstüme geliyordu dört bir yandan. Korktum. Sarsıntının şiddeti küçük mavi yelkenliyi duvarın uçsuz bucaksız beyazlığında sürüklemeye başladı. Gitme diye bağırarak istedim. Gitme... Oda sallanıyordu, eşyalar başıma yıkılacaktı ve mavi yelkenli şimdi gri bir sisin içinde kayboluyordu. Gri lekeler duvarın yarısından fazlasını kapladığında dayanamayıp yere kapandım. Ellerimle kulaklarımı kapadım. Hayatımda ilk kez duymak istemiyordum. Hep hayaliyle yaşadığım şeyi reddediyordum ilk defa. Başımı yeniden kaldırdığımda duvardaki gri sisin yerini kapkara bulutlara bıraktığını gördüm. Mavi yelkenli artık gözden kaybolmuştu. Karşıma çıkıp bana sesini duyurabilen tek şeyi de kaybetmişim. Şimdiye dek duyabildiğim tek ses onunkiydi. Beni rüzgarına katabilen tek haykırış onunkiydi. Belki de kulağıma fisıldanan tek umut şarkısıydı... Gitmişti. Beyaz duvar artık kara lekelerle kaplıydı ve ben karanlığın ortasında yapayalnızdım. Yere düşen kumandayı alıp televizyonu açtım. Ya dünyaya bir şeyler oluyordu, ya da bana. Çözemedim. Haberlerde savaş görüntüleri vardı. Kaçışan insanlar, yerde yatanlar, silahlı adamlar... Sanki duyabilecekmişim gibi televizyonun sesini açtım. Televizyona yaklaştım ve yüzünde bir dehşet ifadesiyle hızlı hızlı konuşmakta olan kadının dudaklarını okumaya çalıştım. Aradan seçebildiğim iki üç kelime dışında hiçbir şey anlayamamıştım. Tüm kanallarda aynı haber, aynı dehşetli yüz... Bense bu bozmadığım sessizliğin dehşetindeydim. İzlediğim manzara karşısında kan ter içinde kalmıştım. Hem ekrandaki görüntüler, hem de duvarı boydan boya kaplamakta olan o simsiyah sessiz çığlık üstüme üstüme gelmeye başladı. Dayanamayıp kapıya koştum. İnsanlar akın akın merdivenleri atlayarak iniyordu. Belki kapıyı çaldılar, belki seslendiler, belki de bu kaostan kurtulmak için ne yapmamız gerektiğini anlattılar. Hiçbirini duyamadım, öğrenemedim. Birini tutup duyamadığımı işaret ettim. Neler oluyor anlat, yardım et dedi gözlerim. Bana baktı, bir şey diyecek oldu, işe yaramayacağını anlayınca vazgeçti ve yoluna devam etti. Benimse devam edebileceğim bir yolum yoktu. Dört duvarın içinde kendi sesime bile yabancıyken bir başkasına nasıl sesimi duyuracaktım? Kimsenin bana bir şeyler anlatmaya ayıracağı bir zaman yokken ben kendi kaybolan zamanımı nereden bulacaktım? Ne televizyondaki sanal kadın, ne de beni bırakıp yoluna devam eden bu 'gerçek' kadın... Kimse ama kimse

farklı olanı düşünmemişti. Onlar gibi olmadığım için, onların gittiği o yola yabancıydım. Farklı olan neydi sahiden? Ben miydim yoksa onların aramıza koydukları bu sestene duvar mı? Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Sarsıntı devam ediyor ve korkum git gide artıyordu. Beni korkutan duvarların değil insanların bende yarattığı bu sarsıntıydı. Onların aramıza koyduğu bu engel... Onların esirgediği bir eldi beni korkutan.

Hala neler olduğunu anlayamamış, ne yapacağını bilemez bir halde sokağa attım kendimi. İnsanlar yaralanmış, yürümekte zorluk çekiyor ve geçen arabaları durdurmaya çalışıyorlardı. Etrafta koşan, kaçışan yüzlerce insan vardı. İnsanları durdurup neler olduğunu öğrenmeye çalıştım. Ya anlayamadığım sözcükleri üstüme ağır bir taş fırlatırcasına savurup gittiler, ya da işaretlerime kulak vermediler. Bu telaşın içinde ne yapması gerektiğini anlatsak da anlamaz zaten, boşver dercesine baktılar yüzüme. Boş ver.... Etrafta beni yönlendirebilecek bir işaret aradım. Herkes farklı yerlere kaçıyordu. Beni dinleyen, bana yön veren, sessiz feryadıma ses olan kimse yoktu. Barış içinde yaşayamadığım gibi şimdi savaşı bile onlar gibi yaşamıyordum. Onlar... Ben niye onlar'dan biri değilim? Sadece insan olmanın yetmediği bir dünyada ben neydim? O an mavi bir yelkenli olmak istedim. Burdan kaçıp gitmek... Sokağın ortasında kimsesiz bir ağaç gibi kök salmışken arkamdan biri beni çekip bir arabaya bindirdi. Neler olduğunu anlayamadığımdan, bilmediğim bir savaşın bilmediğim bir tarafındaydım. Belki tehlikede, belki de güvendedim. Ben daha kendi iç savaşımında mağlupken, başkalarının savaşında oradan oraya sürükleniyordum. Bir adam yanıma yaklaşmış benimle konuşmaya başladı. Galiba nerede oturduğumu soruyordu. İşaretlerle anlatmaya çalışırken bunun o geride kalan kapkaranlık bulutların arasındaki tek umut ışığı olabileceğini düşünüp kendimi ifade edebilmek için daha da çok çırpındım. Ben çırpındıkça adam anlamsız gözlerle bana baktı, bir yere varamayacağını anlayınca arabayı durdurup beni yol kenarına bıraktı. Bağırarak istiyordum, yapamıyordum. Çığlık atmak istiyordum atamıyordum. Mavi bir yelkenli olmak istiyordum, olamıyordum. Sesim çıkmıyordu ama bağırabilseydim de kimseye bir şeyler anlatamayacaktım. Çünkü beni farklılaştıran bu şey, sesimde değil onların kalbindeydi. O kalpler beni duymak istemedikçe en güçlü çığlık bile aşamazdı bu engeli. Kendi hıçkırığının sesini duyamadığım için mutluydum o an. Çünkü dökülen her gözyaşı içimden parçalanırken acı bir çığlık atıyordu. Duymasam da biliyordum.

Birden içimdeki parçalardan arta kalan o küçük umut tanesi, ışık olup yolumu aydınlattı. Yemyeşil bir orman gördüm karşımda. Ormana doğru ilerlerken, ışığın ardında bana doğru yaklaşan bir grup insanı fark ettim. Beni topluma karşı öfkeliendiren bu anlayışsızlık içimi bir korkuyla doldurdu yeniden ve koşmaya başladım. Yemyeşil ormanda, içimde korku, arkamda beni takip eden bir öfke ordusu ve en derinlerimde o küçük umut tanesi ile koşuyordum. Nefes nefese kalmıştım ve sonunda bir nehir kıyısına ulaştım. Kıyıda bir kayık beni bekliyordu. Tanıdık bir hikayenin tanıdık sonunu yaşar gibiydim. Tam burada uyanmam gerekiyordu ama ben hala o nehir kıyısında idim. Bu bir rüya değil miydi? Ya da rüyalar hayatımdaki engellerin karanlığı için fazla mı masumdu? Kayığa doğru ilerledim. İlk kez ona bu kadar yakındım ve uyanmamak için dua ettim. Kayığa binmeye hazırlanırken peşimdeki kalabalığın ağaçların arasından bana doğru gelmekte olduğunu fark ettim. İnsanlardan öyle korkar olmuştum ki, iyice yaklaşmış çevremi sardıklarında artık kayığa binip uzaklaşma hayalime veda edip, her gece gördüğüm o rüyanın içine geri dönsen ve yine o anlamsız hayata uyansam diye düşündüm. O anlamsız sandığım hayatta sahip olduğum engel, insanların aramıza

koyduğu bu engelden çok daha iyiydi benim için. Artık iyice çevremi sarmışlardı. Aklım duracak sandım. Aklım dursa da kalbim duraksızdı. Derinlerde bir yerde o küçük umut ışığı hala benimleydi çünkü. Işık saplandığı çukurdan yavaş yavaş göğe yükselip gökyüzüne yayıldı. Gökyüzünün aydınlığı içimdeki karanlığı ışılatamamıştı hala. Yabancılardan biri yanıma sokulup bir şeyler söyledi. Onları duyamadığımı anlayınca şimdi yine kimse bana bir şeyler anlatmaya zaman ayırayamayacak, nasıl olsa anlamaz, nasıl olsa konuşamaz diyecek ve beni seçmediğim, bilmediğim o 'engelli' yola sürükleyeceklerdi. Ağzına dikkatlice bakınca "beni duymuyor musun?" dediğini anladım. Kafamı salladım ve kayığa doğru yürümeye başladım. "Nereye gidiyorsun" diye işaret etti bu kez yabancı. Kalabalık yanımızda toplanmıştı. Kayığı işaret ettim. Başıyla hayır işareti yaptı. "Gitme" dedi. Yavaşça ve anlayabileceğim şekilde "Tehlikeli" dedi. Dışarıdaki kargaşada beni yok sayan onca insanın kırdığı kalbimde bir kıpırtı oluştu. Demek hala beni düşünen bir kalp atmaktaydı. İnanıp inanmamakta kararsız kaldım. Kadın içimde dalgalanmakta olan gelgitlerin saldırısına uğradığımı anlamış gibiydi. "Korkma" dedi. Kalabalığa baktım. Gözlerimizin bulunduğu an, hepsi bakışlarımdaki hüzünden buraya gelene kadar verdiğim savaşın bende yarattığı bu tedirginliği anlamış gibiydi. İlk kez aramızdaki sessizliğin ördüğü duvar gözlerimizden geçip kalbe ulaştı.

Gökyüzünde git gide yükselmekte olan umut ışığı şimdi her yeri aydınlatmıştı. Işığın keskinliği gözlerimizi öylesine kamaştırdı ki, ellerimizle gözlerimizi kapadık. Bir an her yer yeniden sarsılmaya başladı. Gözlerimizi açtığımızda kalabalık ve ben, sabah aniden terkettiğim bu evde, gri sislerin kapladığı simsiyah duvarların arasında oradan oraya savruluyorduk. Bugün gözlerimizin birbirine değdiği o an yıkmaya başladığımız engellerin verdiği güvenle birden yanımdakilerin ellerini tuttum. Bu sarsıntıyı nasıl dindireceğimizi biliyordum. Herkese el ele vermesini işaret ettim. Şimdi onlar beni anlamaya çalışacak, bense onlara bizi oradan oraya savurmakta olan bu simsiyah duvarların arasından nasıl kurtulacağımızı anlatacaktım. Duvardaki gri sisin içinde bir yerlerde bizi bekleyen mavi bir yelkenli olmalıydı. Onu bulmalıydık. Ben anlatmaya çalıştıkça, onlar dinledi, onlar beni dinledikçe ben sessizliğimin kalıplarına meydan okudum. Birbirimizi anladıkça, duvardaki siyahlar kaybolmaya, gri sis geri çekilmeye başladı. Ellerimiz kenetlenmişti. İlk kez kalplerimizin aynı ritimle atmakta olduğunu en derinden hissettim. Şimdi herkes sınıksız tutmuştu birbirinin elini. Sarsıntı, birbirimize kenetlenişimiz karşısında yenilgiyi kabul edencesine durulmaktaydı. Birden yok olmaktaki sislerin arasından yelkenliyi görür gibi oldum. Herkes benden gelecek bir işaret için dikkatlice yüzüme bakıyordu. Yelkenliyi gördüğümü anlattım onlara. Bizi buradan kurtaracak olan o küçük mavi yelkenliyi... Bu odada el ele verdiğimiz o an, sessizliğim bizim için bir engel olmaktan çıkmış, kalplerimiz konuşmaya başlamıştı. O engeli yaratan bizdik, şimdi yıkan da biz olacaktık. Onlar bakış açılarının doğurduğu karanlığı üstlerinden attıkça duvardaki siyahlar daha da hızla yok oldu. Ben ilk kez "engelli", "sağır", "öteki", "farklı olan" olmaktan çıkıp ben olmuştum. İlk kez bunca zaman derimde bir etiket gibi taşıdığım bu kelimelerin ötesindeydim. Sadece insandım. İnsan'lığımın insanlığa karıştığı bu an hiç olmadığım kadar güçlü olduğumu hissettim. Kalabalığa bakıp gülümsedim. Gülüşlerimiz birbirine karıştı. Kalplerimiz birbirine karıştı. Sessizliğim seslerine karıştı... Biz karıştıkça sarsıntı durdu ve karanlığa hapsettiklerim, bu zamana kadar söylemediğim, içime attığım her şey duvardaki siyahlıkla beraber yok oldu. Kendi ellerimizle ördüğümüz o engeli kendi sevgimizle yok

etmiştik. Duvarlar artık bembeyazdı. Duvarın tam ortasında da, küçük mavi bir leke vardı.

Aynı yerde durmuş, aynı mavi yelkenliye bakıyordum. Farklı olan tek şeyse, engel'sizliğimdi. Engelsizliğimizdi. Bizdik... Herkese yaklaşmasını işaret ettim. Kalabalık yanıma geldikçe sonsuza uçmaya hazırlanan küçük yelkenler büyüdükçe büyüdü. Sevgimiz büyüdü, biz büyüdük. Artık gitme vaktiydi. Geride kalan anlayışsızlıkları bu maviliğin içinde unutma vaktiydi. Özgür olma, engelsiz olma, bütün olma vaktiydi. Artık hepimiz mavi yelkenlinin içinde oturmuş, bizi bekleyen o güzel limana doğru ilerlemeyi bekliyorduk. Savaşı yenmiştik. Kurtulmuştuk. Kendi savaşımızın galibi olmuştuk belki de. Yüzümüzde mavi bir tebessüm, ardımızda yıktığımız o simsiyah duvar... Önümüzde bembeyaz gülümseyen bir gelecek, ardımızda gri sislerin içinde yok olmakta olan engellerimiz... Yelken açtık bembeyaz bir umuda. Yol boyunca birbirimizle kalpten konuştuk, o an ağızdan çıkamayan o tüm kelimeler önemini yitirdi. Birbirimizin gözlerine baktık, o an sözlerimde can bulamayan tüm kelimeler dile geldi. Birden uzaklardan bir kuş uçu ve kondu ellerime. Gözlerimi kapadım ve o gün o mavi yelkenlinin içinde, bana kalpleriyle gülümseyen bu insanlarla el ele, ilk kez bir ses çınladı kulağımda. İlk kez bir sesin coşkusuna kulak verdi bedenim. Yelkenli dalgalandıkça daha da arttı kuşun sesi. O an uzaklarda yıkılmakta olan siyah duvarın son kalıntısının da yerle bir olduğunu hissettim. Duyduğum bu ilk sesin cıvıltısıyla kendimden geçip, yine kendime vardım ve engelsizliğin tarifsiz maviliğinde sonsuza doğru yol aldım.

